HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

14 martie 2013*

„TVA — Directiva 2006/112/CE — Articolele 213, 214 și 273 — Identificarea persoanelor impozabile în scopuri de TVA — Refuzul de a atribui un număr de identificare în scopuri de TVA pentru motivul că persoana impozabilă nu dispune de mijloacele materiale, tehnice și financiare pentru exercitarea activității economice declarate — Legalitate — Luptă împotriva evaziunii fiscale — Principiul proporționalității”

În cauza C-527/11,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Augstākās tiesas Senāts (Letonia), prin decizia din 12 octombrie 2011, primită de Curte la 18 octombrie 2011, în procedura

Valsts ieņēmumu dienests

împotriva

Ablessio SIA,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul A. Rosas, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a doua, și domnii U. Lõhmus (raportor), A. Ó Caoimh, A. Arabadjiev și C. G. Fernlund, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Valsts ieņēmumu dienests, de T. Kravalis, în calitate de agent;

— pentru guvernul leton, de I. Kalniņš și de I. Ņesterova, în calitate de agenți;

— pentru guvernul estonian, de M. Linntam, în calitate de agent;

— pentru Comisia Europeană, de C. Soulay și de E. Kalniņš, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

* Limba de procedură: letona.

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 213, 214 și 273 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Valsts ieņēmumu dienests (administrația fiscală letonă, denumită în continuare „VID”), pe de o parte, și Ablessio SIA (denumită în continuare „Ablessio”), pe de altă parte, cu privire la refuzul de înscriere a acesteia din urmă în registrul persoanelor impozabile în scopuri de taxă pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”).

Cadrul juridic

Directiva 2006/112

3 Noțiunile „persoană impozabilă” și „activitate economică” sunt definite la articolul 9 alineatul (1) din Directiva 2006/112 după cum urmează:

„«Persoană impozabilă» înseamnă orice persoană care, în mod independent, desfășoară în orice loc orice activitate economică, indiferent de scopul sau rezultatele activității respective.

Orice activitate a producătorilor, comercianților sau persoanelor care prestează servicii, inclusiv activitățile miniere și agricole și activitățile prestate în cadrul profesiunilor liberale, este considerată «activitate economică». Exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate este de asemenea considerată activitate economică.”

4 Articolul 213 alineatul (1) din aceeași directivă prevede:

„Orice persoană impozabilă declară când începe, își modifică sau încetează activitatea ca persoană impozabilă.

Statele membre permit și pot solicita ca declarația să se facă prin mijloace electronice, în condițiile pe care le stabilesc.”

5 Potrivit articolului 214 din directiva menționată:

„Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că următoarele persoane sunt identificate printr-un număr individual:

(a) orice persoană impozabilă, cu excepția celor prevăzute la articolul 9 alineatul (2), care desfășoară, pe teritoriul statului respectiv, livrări de bunuri sau prestări de servicii care dau drept de deducere a taxei, altele decât livrările de bunuri sau prestările de servicii pentru care se plătește TVA exclusiv de clientul sau de persoana căreia îi sunt destinate bunurile sau serviciile, în conformitate cu articolele 194-197 și articolul 199;

(b) orice persoană impozabilă sau persoană juridică neimpozabilă ce efectuează achiziții intracomunitare de bunuri supuse TVA-ului în temeiul articolului 2 alineatul (1) litera (b) și orice persoană impozabilă sau persoană juridică neimpozabilă ce exercită opțiunea prevăzută la articolul 3 alineatul (3) de a-și supune TVA-ului achizițiile intracomunitare;

[...]

(2) Statele membre nu au obligația de a identifica anumite persoane impozabile care desfășoară tranzacții ocazional [...]”

6 Articolul 273 primul paragraf din Directiva 2006/112 prevede:

„Statele membre pot impune alte obligații pe care le consideră necesare pentru a asigura colectarea în mod corect a TVA-ului și a preveni evaziunea, sub rezerva cerinței de tratament egal al operațiunilor interne și operațiunilor efectuate între statele membre de către persoane impozabile și cu condiția ca respectivele obligații să nu genereze, în comerțul între statele membre, unele formalități în legătură cu trecerea frontierelor.”

Dreptul leton

7 Legea privind taxa pe valoarea adăugată (Likums Par pievienotās vērtības nodokli, *Latvijas Vēstnesis*, 1995, nr. 49), în versiunea aplicabilă situației de fapt din litigiul principal (denumită în continuare „Legea privind TVA-ul”), prevede la articolul 3 alineatul 1-1 al doilea paragraf:

„VID este autorizată să refuze înscrierea unei persoane în registrul persoanelor impozabile în scopuri de TVA dacă această persoană:

1) nu poate fi contactată la sediul legal indicat sau la locul de reședință declarat;

2) la cererea VID, aceasta nu furnizează informații sau furnizează informații false cu privire la capacitățile sale materiale, tehnice sau financiare de a desfășura activitatea economică declarată.”

8 Potrivit articolului 3 alineatul 5 din legea menționată:

„Dacă valoarea cumulată a vânzărilor de bunuri și a prestărilor de servicii supuse TVA-ului efectuate de o persoană fizică sau de o persoană juridică și de un grup de persoane fizice sau de persoane juridice sau de reprezentantul lor pe baza unui contract sau a unui acord nu a atins sau nu a depășit 10 000 LVL în cursul celor 12 luni precedente, această persoană, acest grup sau reprezentanții lor au dreptul să nu figureze în registrul persoanelor impozabile ținut de VID. Această normă se aplică de asemenea instituțiilor finanțate din bugetul statului. Persoana care utilizează acest drept are obligația, în cursul celor 30 de zile următoare celei în care suma menționată anterior este atinsă sau depășită, să se înregistreze în registrul respectiv.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

9 Ablessio, societate letonă cu răspundere limitată, a solicitat VID înscrierea sa în registrul persoanelor impozabile în scopuri de TVA. Prin decizia din 15 noiembrie 2007, confirmată ca urmare a unei contestații printr-o decizie din 27 noiembrie 2007, VID a refuzat această înscriere, susținând că societatea respectivă nu dispunea de capacitățile materiale, tehnice și financiare necesare pentru exercitarea activității economice declarate, și anume furnizarea de servicii de construcții.

10 Din decizia de trimitere reiese că, pentru a adopta deciziile respective de refuz, VID s-a întemeiat pe constatările potrivit cărora, în primul rând, Ablessio nu deținea active imobilizate și nu a fost încheiat niciun contract în vederea închirierii unor astfel de active. În al doilea rând, a fost încheiat un contract de închiriere a unui spațiu nelocuibil cu o suprafață de numai 4 m^2. În sfârșit, această societate nu era

înscrisă în registrul întreprinderilor de construcții și nu a exercitat efectiv nicio activitate de la înființare, singurul angajat, aparent neremunerat, al întreprinderii fiind președintele consiliului său de administrație.

11 Împotriva respectivelor decizii de refuz al înscrierii în registrul persoanelor impozabile în scopuri de TVA, Ablessio a formulat o acțiune în anulare în fața administratīvā rajona tiesa (Tribunalul Administrativ Districtual), care a admis acțiunea printr-o decizie din 20 octombrie 2009 și a obligat VID să înscrie această societate în respectivul registru. Instanța menționată a considerat că Ablessio furnizase VID informații privind capacitățile sale de a exercita activitatea economică declarată și că exactitatea acestor informații nu a fost contestată. În consecință, potrivit aceleiași instanțe, condițiile prevăzute de lege care permit VID să refuze înscrierea unui operator economic în acest registru nu erau îndeplinite.

12 Statuând cu privire la apelul introdus de VID, Administratīvā apgabaltiesa (Curtea Administrativă Regională) a confirmat, printr-o hotărâre din 13 decembrie 2010, decizia primei instanțe, considerând de asemenea că Legea privind TVA-ul nu permite VID să aprecieze dacă o persoană care dorește să fie înscrisă în registrul persoanelor impozabile în scopuri de TVA este capabilă să exercite o activitate economică. În această privință, ar fi nerelevant faptul că respectiva persoană a solicitat și a obținut deja înscrierea în registrul menționat a mai multe întreprinderi care, imediat după această înscriere, au fost cesionate altor persoane care nu aveau un nivel al veniturilor suficient pentru a asigura capitalul social, întrucât legea menționată nu prevede că astfel de împrejurări constituie un motiv de refuz al înscrierii unei persoane în registrul în cauză. Pentru a evita orice potențial act nelegal al persoanei impozabile în contextul plății TVA-ului, procedura prevede că VID are obligația de a controla persoana impozabilă și, în ipoteza în care constată încălcări ale unor dispoziții naționale, îi revine obligația de a calcula o taxă suplimentară, precum și penalități.

13 VID a formulat recurs în fața instanței de trimitere împotriva hotărârii Administratīvā apgabaltiesa, susținând că această din urmă instanță a săvârșit o eroare în interpretarea articolului 3 alineatul 1-1 al doilea paragraf din Legea privind TVA-ul. Astfel, în opinia VID, această dispoziție îi impune obligația de a verifica dacă o persoană este capabilă să exercite activitatea economică declarată.

14 Referindu-se la Hotărârea din 21 octombrie 2010, Nidera Handelscompagnie (C-385/09, Rep., p. I-10385), instanța de trimitere își exprimă îndoieli cu privire la interpretarea în special a articolelor 213, 214 și 273 din Directiva 2006/112.

15 În aceste condiții, Augstākās tiesas Senāts a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Dispozițiile Directivei 2006/112 [...] trebuie interpretate în sensul că interzic refuzul de a acorda numărul individual prin care este identificată o persoană impozabilă pentru motivul că titularul părților sociale ale persoanei impozabile a obținut anterior în repetate rânduri un număr individual pentru alte societăți care niciodată nu au desfășurat efectiv o activitate economică și ale căror părți sociale au fost transferate de titular altor persoane imediat după atribuirea numărului individual?

2) Articolul 214 din [D]irectiva [2006/112] coroborat cu articolul 273 din aceasta trebuie interpretat în sensul că permite administrației fiscale, înainte de a atribui numărul individual, să se asigure cu privire la capacitatea persoanei impozabile de a desfășura activitatea supusă taxei, în cazul în care prin această verificare se urmărește colectarea corectă a taxei și evitarea evaziunii?”

Cu privire la întrebările preliminare

16 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolele 213, 214 și 273 din Directiva 2006/112 trebuie interpretate în sensul că se opun refuzului din partea administrației fiscale a unui stat membru, în vederea asigurării colectării corecte a TVA-ului și în vederea evitării evaziunii, de a atribui un număr de identificare în scopuri de TVA unei societăți pentru simplul motiv că aceasta nu dispune, în opinia respectivei administrații, de mijloacele materiale, tehnice și financiare pentru a exercita activitatea economică declarată și că titularul părților sociale ale acestei societăți a obținut deja, în repetate rânduri, un asemenea număr pentru societăți care niciodată nu au exercitat efectiv o activitate economică și ale căror părți sociale au fost cesionate la scurt timp după atribuirea numărului respectiv.

17 Trebuie amintit că, conform articolului 213 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2006/112, orice persoană impozabilă declară când începe, își modifică sau încetează activitatea ca persoană impozabilă. Articolul 214 alineatul (1) din aceeași directivă obligă statele membre să adopte măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele impozabile sunt identificate printr-un număr individual.

18 Obiectivul esențial al identificării persoanelor impozabile prevăzut la articolul 214 din Directiva 2006/112 este de a asigura buna funcționare a sistemului TVA-ului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 decembrie 2010, Dankowski, C-438/09, Rep., p. I-14009, punctul 33).

19 În această privință, Curtea a statuat deja că atribuirea unui număr de identificare în scopuri de TVA face dovada statutului fiscal al persoanei impozabile în scopul aplicării TVA-ului și simplifică verificarea persoanelor impozabile în vederea colectării corecte a impozitului. În cadrul regimului tranzitoriu de taxare a schimburilor în cadrul Uniunii Europene, identificarea persoanelor impozabile în scopuri de TVA prin numere individuale urmărește de asemenea să faciliteze determinarea statului membru în care are loc consumul final al bunurilor livrate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2012, Mecsek-Gabona, C-273/11, punctele 57 și 60, precum și Hotărârea din 27 septembrie 2012, VSTR, C-587/10, punctul 51).

20 În plus, numărul de identificare în scopuri de TVA constituie un element de probă important cu privire la operațiunile efectuate. Astfel, Directiva 2006/112 impune în cuprinsul mai multor dispoziții referitoare în special la facturare, la declarare și la rapoartele centralizatoare ca acest număr de identificare al persoanei impozabile, al cumpărătorului de bunuri sau al beneficiarului de servicii să fie menționat în mod obligatoriu pe aceste documente.

21 Acestea sunt considerațiile introductive în lumina cărora trebuie să se răspundă la întrebările adresate de instanța de trimitere.

22 Este necesar să se constate că, deși articolul 214 din Directiva 2006/112 enumeră categoriile de persoane care trebuie identificate printr-un număr individual, această dispoziție nu prevede condițiile în care poate fi acordat numărul de identificare în scopuri de TVA. Rezultă, astfel, din modul de redactare a acestui articol, precum și din articolul 213 din aceeași directivă că statele membre dispun de o anumită marjă de apreciere atunci când adoptă măsuri pentru a asigura identificarea persoanelor impozabile în scopuri de TVA.

23 Cu toate acestea, marja de apreciere menționată nu poate fi nelimitată. Astfel, deși un stat membru poate refuza să atribuie unei persoane impozabile un număr individual, un asemenea drept nu poate fi exercitat fără motiv legitim.

24 Pe de altă parte, decurge din noțiunea „persoană impozabilă”, astfel cum este definită la articolul 9 alineatul (1) din Directiva 2006/112, că aceasta cuprinde orice persoană care, în mod independent, desfășoară în orice loc orice activitate economică, indiferent de scopul sau rezultatele activității respective.

25 Conform jurisprudenței Curții, noțiunii menționate trebuie să i se confere o interpretare largă. Orice persoană care are intenția, confirmată de elemente obiective, să înceapă în mod independent o activitate economică și care efectuează primele cheltuieli de investiții în acest scop trebuie considerată o persoană impozabilă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 iunie 2000, Breitsohl, C-400/98, Rec., p. I-4321, punctul 34, și Hotărârea din 1 martie 2012, Polski Trawertyn, C-280/10, punctul 30).

26 Reiese din această jurisprudență, precum și din modul de redactare a articolului 213 alineatul (1) din Directiva 2006/112 că sunt considerate persoane impozabile care pot solicita atribuirea unui număr de identificare în scopuri de TVA nu doar persoanele care exercită deja o activitate economică, ci și cele care intenționează să înceapă o asemenea activitate și care efectuează primele cheltuieli de investiții în acest scop. Respectivele persoane nu pot fi astfel în măsură să dovedească, în această etapă preliminară a activității lor economice, că dispun deja de mijloacele materiale, tehnice și financiare pentru a exercita o astfel de activitate.

27 În consecință, Directiva 2006/112 și în special articolele 213 și 214 din aceasta se opun refuzului din partea administrației fiscale a unui stat membru de a atribui un număr de identificare în scopuri de TVA unui solicitant pentru simplul motiv că acesta nu este în măsură să demonstreze că dispune de mijloacele materiale, tehnice și financiare pentru a exercita activitatea economică declarată la momentul formulării cererii sale de înscriere în registrul persoanelor impozabile.

28 Cu toate acestea, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, statele membre au un interes legitim să ia măsurile adecvate pentru protejarea intereselor lor financiare și lupta împotriva fraudei, a evaziunii fiscale și a eventualelor abuzuri este un obiectiv recunoscut și încurajat de Directiva 2006/112 (a se vedea în special Hotărârea din 21 februarie 2006, Halifax și alții, C-255/02, Rec., p. I-1609, punctul 71, Hotărârea din 7 decembrie 2010, R., C-285/09, Rep., p. I-12605, punctul 36, precum și Hotărârea din 18 octombrie 2012, Mednis, C-525/11, punctul 31).

29 Pe de altă parte, statele membre sunt obligate să verifice veridicitatea înscrierilor în registrul persoanelor impozabile pentru a asigura buna funcționare a sistemului TVA-ului. Revine astfel autorității naționale competente obligația de a verifica dacă solicitantul are calitatea de persoană impozabilă înainte ca aceasta să îi atribuie un număr de identificare în scopuri de TVA (a se vedea Hotărârea Mecsek-Gabona, citată anterior, punctul 63).

30 În consecință, statele membre pot să prevadă în mod legitim, conform articolului 273 primul paragraf din Directiva 2006/112, măsuri apte să împiedice utilizarea abuzivă a numerelor de identificare, în special de către întreprinderi a căror activitate și, în consecință, a căror calitate de persoană impozabilă ar fi pur fictivă. Aceste măsuri nu trebuie să depășească totuși ceea ce este necesar pentru colectarea corectă a taxei și pentru evitarea evaziunii și nu trebuie să repună în discuție în mod sistematic dreptul de deducere a TVA-ului și, prin urmare, neutralitatea acestei taxe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 septembrie 2007, Collée, C-146/05, Rep., p. I-7861, punctul 26, Hotărârea Nidera Handelscompagnie, citată anterior, punctul 49, Hotărârea Dankowski, citată anterior, punctul 37, și Hotărârea VSTR, citată anterior, punctul 44).

31 În această privință, este necesar să se constate că măsuri de control precum cele stabilite de Legea privind TVA-ul nu pot restrânge dreptul persoanelor impozabile de a deduce TVA-ul datorat sau achitat pentru cheltuielile de investiții efectuate în vederea operațiunilor pe care acestea urmăresc să le pună în aplicare și care dau dreptul la deducere.

32 Astfel, trebuie amintit că, în temeiul unei jurisprudențe constante a Curții, identificarea prevăzută la articolul 214 din Directiva 2006/112, precum și obligațiile enunțate la articolul 213 din aceasta din urmă nu constituie decât cerințe de formă în scopul controlului, care nu pot pune în discuție în special dreptul de deducere sau dreptul la scutirea de TVA în temeiul unei livrări intracomunitare, în măsura în care sunt îndeplinite condițiile materiale care dau naștere acestor drepturi (a se vedea în acest sens Hotărârea Nidera Handelscompagnie, citată anterior, punctul 50, Hotărârea din 19 iulie 2012, Rēdlihs, C-263/11, punctul 48, și Hotărârea Mecsek-Gabona, citată anterior, punctul 60).

33 Rezultă din această jurisprudență că înscrierea persoanei impozabile în registrul persoanelor impozabile în scopuri de TVA reprezintă o cerință de formă astfel încât o persoană impozabilă nu poate fi împiedicată să își exercite dreptul de deducere pentru motivul că nu este identificată în scopuri de TVA înainte de a utiliza bunurile dobândite în cadrul activității sale taxate (a se vedea în acest sens Hotărârea citate anterior Nidera Handelscompagnie, punctul 51, precum și Dankowski, punctele 33, 34 și 36). În consecință, refuzul de a atribui un număr de identificare în scopuri de TVA nu poate, în principiu, să exercite nicio influență asupra dreptului persoanei impozabile de a deduce TVA-ul achitat în amonte dacă sunt îndeplinite condițiile materiale care dau naștere acestui drept.

34 Pentru a fi considerat proporțional cu obiectivul prevenirii evaziunii, un refuz de identificare a unei persoane impozabile printr-un număr individual trebuie să se bazeze pe indicii serioase care permit în mod obiectiv să se considere că este probabil ca numărul de identificare în scopuri de TVA atribuit acestei persoane impozabile să fie utilizat în mod fraudulos. O astfel de decizie trebuie să se întemeieze pe o apreciere globală a tuturor împrejurărilor speței și a probelor care au fost strânse în cadrul verificării informațiilor furnizate de întreprinderea în cauză.

35 Revine instanței de trimitere, singura competentă atât pentru a interpreta dreptul național, cât și pentru a constata și pentru a aprecia situația de fapt din litigiul principal, în special modul în care acest drept este aplicat de administrația fiscală (Hotărârea Mednis, citată anterior, punctul 33 și jurisprudența citată), să aprecieze compatibilitatea măsurilor naționale cu dreptul Uniunii și în special cu principiul proporționalității. Curtea este competentă numai să furnizeze acestei instanțe elementele de interpretare care îi pot permite să aprecieze o astfel de compatibilitate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 noiembrie 1995, Gebhard, C-55/94, Rec., p. I-4165, punctul 19, și Hotărârea din 29 iulie 2010, Profaktor Kulesza, Frankowski, Jóźwiak, Orłowski, C-188/09, Rep., p. I-7639, punctul 30).

36 În ceea ce privește împrejurările din cauza principală, trebuie constatat că faptul că o persoană impozabilă nu dispune de mijloacele materiale, tehnice și financiare pentru a exercita activitatea economică declarată nu este suficient, în sine, pentru a demonstra că este probabil ca aceasta din urmă să își propună să săvârșească o evaziune fiscală. Cu toate acestea, nu se poate exclude că împrejurări de această natură, susținute de prezența unor alte elemente obiective care permit să se suspecteze intenții frauduloase din partea persoanei impozabile, pot constitui indicii care trebuie luate în considerare în cadrul unei aprecieri globale a riscului de evaziune.

37 De asemenea, Directiva 2006/112 nu prevede nicio limitare a numărului de cereri de atribuire a unor numere de identificare individuale în scopuri de TVA care pot fi formulate de aceeași persoană care acționează pe seama diferitor persoane juridice. Această directivă nu permite nici să se considere că încetarea controlului respectivelor persoane juridice ca urmare a identificării în scopuri de TVA a acestora din urmă constituie o activitate nelegală. Cu toate acestea, asemenea împrejurări pot fi luate în considerare de asemenea în cadrul unei aprecieri globale a riscului de evaziune.

38 Revine instanței de trimitere sarcina de a examina dacă, ținând seama de ansamblul împrejurărilor speței, administrația fiscală națională a stabilit corespunzător cerințelor legale existența unor indicii serioase care permit să se considere că cererea de înscriere în registrul persoanelor impozabile în scopuri de TVA prezentată de Ablessio riscă să dea naștere unei utilizări abuzive a numărului de identificare sau altor fraude ale TVA-ului.

39 Având în vedere toate considerațiile precedente, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolele 213, 214 și 273 din Directiva 2006/112 trebuie interpretate în sensul că se opun refuzului din partea administrației fiscale a unui stat membru de a atribui un număr de identificare în scopuri de TVA unei societăți pentru simplul motiv că aceasta nu dispune, în opinia respectivei administrații, de mijloacele materiale, tehnice și financiare pentru a exercita activitatea economică declarată și că titularul părților sociale ale acestei societăți a obținut deja, în repetate rânduri, un asemenea număr pentru societăți care niciodată nu au exercitat efectiv o activitate economică și ale căror părți sociale au fost cesionate la scurt timp după atribuirea numărului respectiv, fără ca administrația fiscală în cauză să fi stabilit, având în vedere elemente obiective, că există indicii serioase care permit să se suspecteze că numărul de identificare în scopuri de TVA atribuit va fi utilizat în mod fraudulos. Revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia dacă administrația fiscală menționată a furnizat indicii serioase cu privire la existența unui risc de evaziune în cauza principală.

Cu privire la cheltuielile de judecată

40 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolele 213, 214 și 273 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că se opun refuzului din partea administrației fiscale a unui stat membru de a atribui un număr de identificare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată unei societăți pentru simplul motiv că aceasta nu dispune, în opinia respectivei administrații, de mijloacele materiale, tehnice și financiare pentru a exercita activitatea economică declarată și că titularul părților sociale ale acestei societăți a obținut deja, în repetate rânduri, un asemenea număr pentru societăți care niciodată nu au exercitat efectiv o activitate economică și ale căror părți sociale au fost cesionate la scurt timp după atribuirea numărului respectiv, fără ca administrația fiscală în cauză să fi stabilit, având în vedere elemente obiective, că există indicii serioase care permit să se suspecteze că numărul de identificare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată atribuit va fi utilizat în mod fraudulos. Revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia dacă administrația fiscală menționată a furnizat indicii serioase cu privire la existența unui risc de evaziune în cauza principală.

Semnături